

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Ředitelství silnic a dálnic ČR** se sídlem Na Pankráci 56, Praha 4, zastoupeného JUDr. Markem Křížem, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 91/28, Karviná-Fryštát, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, za účasti zúčastněné osoby **Ing. D.K.**, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 149876/2013 ze dne 24. 10. 2013, ve věci vyvlastnění,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 149876/2013 ze dne 24. 10. 2013, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Třinec č. j. MěÚT/64780/2012/SřaÚP/Pie ze dne 19. 6. 2013, jímž bylo k žádosti žalobce rozhodnuto o vyvlastnění nemovitostí ve vlastnictví zúčastněné osoby.

Žalobce proti napadenému rozhodnutí v žalobě namítal, že nesouhlasí s rozsahem vyvlastnění. Ve vyvlastňovacím řízení došlo nad rámec požadavků žalobce na základě žádosti zúčastněné osoby k rozšíření vyvlastnění o pozemek parc. č. 904/9 (zahrada) o výměře 2 486 m² v kat. úz. Nebory. Žalobce namítal, že rozšíření předmětu vyvlastnění o tento pozemek je nepřípustné, neboť na tomto pozemku není počítáno s jakoukoli stavební činností veřejně prospěšné komunikace, kvůli níž bylo vyvlastnění uskutečněno. Namítal dále, že došlo k rozšíření předmětu vyvlastnění nad návrh vyvlastnítele, přičemž citovaný pozemek je pro něj nepotřebný a nebude na něm vyvíjet žádnou investiční činnost. Přístup ke spornému pozemku bude zajištěn prostřednictvím komplexních pozemkových úprav zajištěných pozemkovým úřadem, s nímž má žalobce uzavřenu rámcovou smlouvu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní body se shodují s odvolacími námitkami, s nimiž se vypořádal v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že konstatování vyvlastnítele, že pozemky, o které vyvlastňovaná požádala rozšířit vyvlastnění, jsou pro něj od samého počátku trvale nepotřebné, není pro posouzení žádosti o rozšíření podstatné. Takováto žádost se posuzuje výhradně podle hledisek uvedených v § 4 odst. 3 zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vyvlastnění“). Žalobce ve správním řízení nikdy nezpochybnil skutečnost zamezení přístupu a příjezdu ke spornému pozemku. Žalovaný podotknul, že nabytí majetku do vlastnictví státu rozhodnutím příslušného orgánu nelze posuzovat optikou podmínek stanovených pro nabývání majetku státu formou právních jednání (§ 12 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů). Postupem dle § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění, dle něhož lze vlastnické právo odejmout, i když to není nezbytné k dosažení účelu vyvlastnění. Neobstojí ani argument, že přístup ke spornému pozemku by mohl být řešen v rámci budoucích pozemkových úprav. Takovýto argument by mohl být uplatněn jen v případě již vykonatelného rozhodnutí o takových pozemkových úpravách. Ve správním řízení bylo prokázáno, že podmínky stanovené ustanovením § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění byly ve vztahu ke spornému pozemku splněny.

Zúčastněná osoba se k žalobě nevyjádřila.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby „Silnice I/11 Nebory – Oldřichovice“ podal dne 20. 12. 2012 žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení. V jeho průběhu podala vyvlastňovaná zúčastněná osoba žádost o rozšíření vyvlastnění podle § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Rozhodnutím Městského úřadu Třinec č. j. MěÚT/64780/2012/SřaÚP/Pie ze dne 19. 6. 2013 bylo zúčastněné osobě odňato vlastnické právo k pozemkům parc. č. 898/2 o výměře 72 m², parc. č. 1621/67 o výměře 532 m², parc. č. 1621/96 o výměře 6 m² a parc. č. 904/9 o výměře 2486 m² v kat. území Nebory, zapsaných u Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj na listu vlastnictví č. X pro obec Třinec a katastrální území Nebory; dále bylo rozhodnuto o zániku věcného břemene, určení náhrad za vyvlastnění a zánik věcného břemene, určeno, že s užíváním předmětu vyvlastnění pro účel, pro který se vyvlastňuje, musí být započato nejpozději do 2 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, a rozhodnuto o úhradě nákladů správního řízení. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto z týchž důvodů, jak byly následně uvedeny ve vyjádření k žalobě. Proti druhostupňovému rozhodnutí žalobce brojí jednak žalobou v tomto řízení, jednak žalobou směřující do výroku o výši náhrady za vyvlastnění, o níž je u podepsaného soudu vedeno řízení pod sp. zn. 23 C 70/2013.

Podle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.

Podle § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění není-li možné pozemek, stavbu nebo jejich část, popřípadě právo odpovídající věcnému břemenu užívat bez vyvlastňovaného pozemku, stavby nebo jejich částí či věcného břemene buď vůbec, nebo jen s nepřiměřenými obtížemi, lze na ně rozšířit vyvlastnění, jestliže o to vyvlastňovaný požádá, i když není nezbytné k dosažení daného účelu.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplývá, že podmínky pro vyvlastnění tzv. zbytkového pozemku dle § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění jsou stanoveny specificky jako speciální k obecným podmínkám pro vyvlastňování věcí ve veřejném zájmu. Toto ustanovení prolamuje princip nezbytnosti. Proto neobstojí námitky žalobce založené právě na tomto principu – tedy námitky, že na sporném pozemku nebude v souvislosti s výstavbou veřejně prospěšné komunikace vyvíjena žádná stavební činnost a že pozemek je pro vyvlastnitelce nepotřebný. Jak správně uvedly správní orgány, ustanovení § 4 odst. 3 zákona o vyvlastnění stanoví vlastní okruh podmínek pro vyvlastnění zbytkového pozemku, a tyto byly v předmětném řízení zjištěny. Ústavní příkaz nahrazení majetkové újmy způsobené vyvlastněním (čl. 11 Listiny základních práv a svobod) vede k tomu, že na základě obecných principů o náhradě je třeba hradit i znehodnocení pozemků souvisejících s pozemky vyvlastňovanými. Protože znehodnocení zbytkového pozemku je nutno z hlediska ústavních záruk vlastnictví nahradit, volil zákonodárce legislativní řešení spočívající v rozšíření vyvlastnění na tento pozemek, neboť se tím jednak usnadňuje výpočet náhrady, jednak lze očekávat, že právě expropriant bude moci pozemek hospodářsky účelněji využít než expropriát, který jej nemůže užívat vůbec či jen s nepřiměřenými obtížemi.

Nelze přisvědčit ani námitce, že podmínku nemožnosti užívat zbytkový pozemek či možnost tento užívat s nepřiměřenými obtížemi nelze mít za splněnu, naskytá-li se v budoucnu možnost řešit užívání této nemovitosti prostřednictvím pozemkových úprav. Správní orgány zcela správně poukázaly na to, že relevantní by pro ně mohlo být toliko pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o konkrétních pozemkových úpravách, nikoliv neurčitý příslib na základě rámcové smlouvy mezi vyvlastnitelem a Státním pozemkovým úřadem ČR. V tomto ohledu lze plně setrvat na závěrech dřívější judikatury, že o „návrhu vlastníka na vyvlastnění zbytkového pozemku musí být rozhodnuto ve spojitosti s právě probíhajícím vyvlastňovacím řízením předmětných pozemků a nikoliv odkládáno na rozhodnutí v jiném správním řízení“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 159/2004-149 ze dne 31. 10. 2006); nehledě na to, že nikde není garantováno, že v řízení o pozemkových úpravách bude ke spornému pozemku zajištěno jeho užívání bez nepřiměřených obtíží. Podmínka nemožnosti užívat zbytkový pozemek či možnost tento užívat s nepřiměřenými obtížemi by v takovém řízení sice mohla, ale také nemusela odpadnout.

Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti žádné nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 17. března 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu